

Vem ska sätta villkoren för våra resor?

Det är julhelg och som vanligt är jag i min hembygd för att fira med familjen. Vi är i skogen för en uppfriskande långpromenad. Så mysigt! Och så kommer det:

"Femkilometersslingan blir nog för lång för Linda", säger mamma.

"Prata inte över huvudet på mig!" säger jag instinktivt.

"Bra! Då tar vi 7,5-kilometer'n!", deklarerar pappa.

Självklart hänger jag på och hoppas att ryggen och fötterna orkar. Bra motion! Det är ganska halt och jag halkar en gång, men går hela slingan utan problem.

MIN FAMILJ HAR alltid rest mycket. Våra semestrar såg ut som de flesta andras. Mina svårigheter fanns med, gjorde mig lite mer beroende men ingen stor sak. I tonåren ville jag göra uppror och visa att jag klarade mig själv. Därför blev jag utmanad att hitta till hotellet själv en gång. Mamma och pappa gick tysta bakom. Självsäkert knatade jag på. Naturligtvis gick jag fel. Allt såg ju likadant ut och jag missade vår ingång. Det var också anspänningen. I prestationen att bevisa blockerades mina sinnen. Sedan jag flyttade hemifrån har jag inte varit med familjen utomlands, men de har fortsatt att resa. Bland annat till Berlin. När jag sa att jag också vill åka dit, fick jag till svar

”Suck! Denna ständiga 'omsorg' som blir så missriktad. Förminskar mig. Vem i helsike har rätt att säga att jag inte kan resa?”

att "det kan du nog inte, det är jättestort där vet du".

Suck! Denna ständiga "omsorg" som blir så missriktad. Förminskar mig. Vem i helsike har rätt att säga att jag inte kan resa? Som när jag och en nära vän skulle åka Transsibiriska järnvägen och hade planerat i månader. Han fegade ur. Året därpå genomförde han resan med några andra. Efteråt fick jag höra bakvägen att han inte vågat åka med mig för att jag led av psykisk ohälsa. Men det var nog också hans egen osäkerhet på grund av sina funktionsnedsättningar. Han var också sprungen ur överbeskydd.

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN pratade jag och en väninna om att åka till USA. En dag såg jag på Facebook att hon hade rest. Jag blev både konfunderad och rätt ledsen, vi skulle ju åka tillsammans? Hennes svar var att "man får ju inte resa när man vill när man har assistans".

En annan väninna har tidigare rest väldigt mycket, men sedan hon hamnade på gruppboende och fick förval-



Linda Åkesson

Bor: Stockholm.

Gör: Arbetspraktik på en förening, där jag arbetar med spännande projekt.

tare får hon inte längre välja när, var och med vem hon ska resa. Hur kan det få vara såhär? Att andra människor ska få diktera våra villkor? Otillgänglighet kan vi inte råda över och pengar finns att söka i resefonder. Men ska vi hindras av bristen på självbestämmande på grund av samhällets maktstrukturer? Jag har alltid känt som att jag måste bevisa att jag klarar saker och om jag gör något misstag är det det ultimata beviset på att jag visst inte kan. Så vad finns det för lösningar?

SYNSKADADES riksförbund driver en resebyrå där de tillhandahåller ledsagare. Du reser i grupp eller privat. Ett utmärkt initiativ som fler funktionsorganisationer bör ta efter! Ett tryggt sätt att resa där man får känna sig som "en normal människa". Men ska det behöva ersätta möjligheten att få resa med vänner och familj? ●

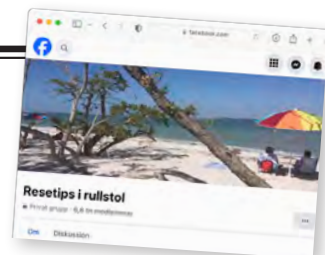
3 TIPS FRÅN LINDA



1 YOUTUBEKANAL
Inspireras, roas och berikas av @fredskronk när han reser land och rike runt med buss och tåg.



2 FILM: "Den sista resan", där Filip Hammar tar med sin deprimerade far på bilresa.



3 FACEBOOKGRUPP
Resetips i rullstol